

KLUB LITERÁRNÍ FANTASTIKY PŘI OKPB V OPAVĚ

Ú V O D E M

Možná se, milý scifisto, v duchu ptáš, proč HEPTERIDA pokračuje ve vydávání zcela amatérského LABYRINTU, když je dnes všude kolem plno profesionálních tiskovin. Odpověď je jednoduchá. Protože nás to baví. Protože mladší členové chtějí získat

ostruhy na poli literárním a na profesionální výšiny si (zatím) netroufají.

Promiň tedy, vážený scifisto, že povídky nemají úroveň děl Asimova či Heinleina. Účelem LABYRINTU je pobavit. Tebe i nás.

N Ě C O O A U T O R E C H

MILAN SOBOTÍK - zakládající člen Hepteridy, autor povídek /Neviš, Svět divokých husí atd./, rozhlasových her a románu Varování zmizelých. S velikým nadšením přijal zprávu o vítězství svého kamaráda M. Věrného v krátké povídce na letošním Parconu a jemu věnoval svou povídku.

MARTIN KOUTNÝ - víme o něm pouze to, že je členem třebíčského klubu, asi dost aktivní. Potkáváme se s ním v barech na scifistických akcích a je nám velice sympatický. Poslal nám povídku, která byla vybrána mezi nejlepší na Parconu v Šumperku.

JAKUB ŠEFCÍK - patří mezi naše klubové "mladochy". Nápady uplatňuje nejenom v povídkách, ale i v klubovém mumraji.

Odborná esej o díle Mistrově
jemu věnovaná

Milan Sobotík

Nevím, jak bych se znostil úkolu napsat do Labyrintu u příležitosti 1.místa na Parconu 1993, kdy se Mistrovo dílo definitivně vyhrabalo z plenek, kdyby mi nebylo umožněno prostřednictvím stoje času nahlédnout do "Exkluzivního slovníku počátků SF ve Slezsku, Česku, na Moravě a dílem Tatransku" /Ferner East, nakl. J.Pilcha 2012/. Místopřísežně jsem se musel zavázat, že vyjmenuji toliko jedno dílo Mistrovo, které v naší současnosti napíše a ani se nezminím o prehráli dalších cen. Šokem však bylo samotné jméno Mistra v záhlaví, doplněné v závorce tajemnými odkazy:

VERNER, Milan /viz též MISTR,
VORNER, M.,
FERNER, M., resp.
FERNER-BANANA, M.

Heslo přinejmenším prokazuje, že našeho velikána potká v budoucnosti osud F.Liszta, což Maďaři spolehlivě dešifrují jako Ferenc Liszt, kdežto Němci Franz Liszt. Mistrovi se tak udá dokonce s příjmením. Ale to už jsem šasl nad první větou: "Milan Verner byl členem obou velkých SF klubů, tj. opavského /nyní Ferner West/ a ostravského /nyní Ferner East/ a jejich geniální vysoké duševno geniálně přemostil a umocnil."

Také záhada jména Vorner byla brzy vyřešena: "zatímco opavští následovníci Mistra důsledně uvádějí jenom jméno podle dochované členské legitimace /nyní Vernerovo muzeum ve Ferner West/, ostravští, zřejmě pod vlivem výslovnosti polských přátel, postupně přecházeli k pojmenování Vorner /srovnej Bernard Žár a Bernard Zor/.

Budiž, kam se nám ale, nekonečný vesmíre, poděla Ostrava a dokonce Opava? Přiznám se, že jsem málo vnímal zasvěcený rozbor budoucích děl Mistrových a usilovně hledal vysvětlení. Kde jinde ho však můžeme nalézt, když ne v osobitém způsobu inspirace Mistrovy?

Literárním historikům se už nepovede odhalit přesné datum, ale nepochybně se tak událo na oslavě parconského vítězství, a to na sklonku léta 1993. Mistr se dostavil s ohnivou bananou, kdežto hostiteli byl uvítán intelektuálním fernetem a uštěpačnými poznámkami, jak mužský může pít sladký fujtajbl. Mistr neodmítl černý pelyněk, nýbrž s velkorysostí sobě vlastní se rozhodl urobiť kompromis. Před vytřeštěným očima členů klubu slil do své číše bananu i fernet. Na námitku Hany Pěchulové /později napsala historicky cenné dílo "Svit Mistrovy inspirace"/, že teď už černogranžové hrůze chybí jen kyselé, přijal z jejích ruček pšlcitrón a do nápoje jej vymačkal. Jen hrstka nejotrlejších se ho odvážila následovat.

Zatímco členové klubu přihloupě žertovali, vesmír strnul v předtuše pokoření. Mistr upil mocný doušek, zálibně mlaskl a ... strašlivě zbledl. Jeho ruce se roztřáslы neviditelným rytmem. Jistá Hana Říčná, expert přes záchytку, chtěla taktně telefonicky zjistit, zda dneska nemá ve službě známého, ale Mistr ji upokojil řka:

"Mé ruce se třesou nedočkavostí. Chtějí psát a psát... a samá sciifčka!"

V kodrcajícím vláčku do Svinova-Ferneru Mistr ještě téže

noci činil bohaté poznámky na jízdenku /procviknuté slovo posléze vyluštil/, do občanky a málem popsal veškeré dodací listy svého pozdějšího výlučného nakladatele Jirky Pilcha. Při prvním klouzavém volnu se pak zásobil bananou, fernetem a pohádal se ve frontě s občankou, na kterou nezbyly citróny. Do dvou dnů dopsal rozepsaný román, zkrátil jej a předělal pointu. Mělo to spád i brink, stejně jako rychle mizející elixír.

Při poslechu Mistrových nových děl v SF klubu ve Ferner East /dříve Ostrava/ přešla většina jeho členů na povzbuzující elixír, nazývající jej Vernerův /později Vorněrův viz opět Bernard Zor/ a jeho sláva se rychle přenesla do kolejí VŠB a hlavně směrem severovýchodním. Obliba elixíru rostla s kopcem Mistrových románů, televizních seriálů, večerníčků a zlidovělých popěvek. Dlužno ovšem podotknout, že u jiných nevyvolávala takovou nezřízenou psavost. Inu, k talentu je třeba i krapet Verneovské náтуры.

Nicméně Ostrava by zůstala Ostravou i Opava Opavou, kdyby...kdyby si hezoun Lionel Hernandez Cartaya nevzal neméně sličnou seňoritu Carmen Rosario Nuñez del Prado, a to v katedrále v Bogotě dne 14.3.1997. Proto přesně 1997 družiček házelo květiny bílé po cestě, najaté skupiny mexických mariaches zaplavily nevěstinu luxusní čtvrtí, aby po celý týden na nárožích vyhrávaly vášnivá taňa a o každé půlnoci zamilovanou přísah snoubenců Cucurucucu...Ne, nebudu unavovat detaily. Rovnou přiznám, že otec ctnostné Carmen byl výlučným majitelem "Compañía Banana, Sociedad Anónima".

Sluší se ovšem dodat, že by neměla svatbu, na níž jí požehnal sám kardinál Giapucci z Vatikánu

a na níž celá Kolumbie vzpomíná dodnes, kdyby nedošlo k závratnému odbytu banany v České a Polské republice.

Po jadrném "si" v katedrále se ženich Lionel stal hlavním manažerem "Compañía Banana" a na rozdí od ustrnulého tchána si vypořádal odbytovou mapu Evropy. Když napíchal vlaječky a hektolitry do měst, hravě zjistil, že se Dátarva nad jiné vypíná jako Říp nad Polabím. První služební cesta novopečeného manažera nemohla vést jinak.

Osud chtěl, že za tlumočník byl donu Lionelovi přidělen jakýsi Sobotík, jeden z početných žáků Mistra, často se vychloubající tím, že má s ním stejné křestní jméno. Ten za deset kolumbijských známek podal Lionelovi nepostradatelné informace a dobrosrdečného Mistra navnadil na speciální bananu gratis. Události dostaly rychlý spád.

Na schůzku s Mistrem se don Lionel dostavil s kyticí orchidejí pro manželku, pro dceru pak s párem kolumbijských papoušků skřehotavých v pozlacené kleci, s diamantem v hnízdečku o velikosti jejich vejce. Především však mával dvěma kartony exportní banany z nejmladších výhonků. Mistr, který schůzku zprvu považoval za ztrátu času, lehce pookřál a uvolnil se k psací pauzičce. Kolumbijskému hostu předvedl samovýrobu elixíru, čímž osud obou měst definitivně zpečetil.

Don Lionel měl co dělat, aby profesionálně zakryl, jak mu elixír zachutnal. Nemohl však zabránit psacímu efektu, takže smlouvu sepisoval vlastnoručně a později čmáral zlatým perem po ubruse. Po hodině byli k jednání taxikem přivezeni manželé Pilchovi, což zapříčinilo, že Mistrovi brzy došel fernet. Lionel se s obavou podíval na druhý načnutý karton banany.

Ďábelský plán Lionelův spočíval v tom, že Mistrovo jméno se značně podobá pojmenování fernet a firmu jej vyrábějící je třeba co nejdříve eliminovat. Mistr pouze svolí změnu V ve F a grafickou na etiketách připodobní koncové r písmenku t. Ať nás zkusí žalovat, když na dodacích listech bude napsáno "Ferner"... Mistr se bránil hrdinně, až sverepě, jenže co zmohl proti dceři, která už s papoušky dělala "kuti muti".

SMLOUVA mezi Mistrem a Compania Banana, Sociedad Anónima (dále jen S.A.)

A/ Povinnosti Mistra

1/ Mistr propůjčí svému vynalezenému elixíru jméno se změnou začátečního písmena - tedy Ferner.

B/ Povinnosti Compania Banana

1/ Banana, S.A. nechá přeložit Mistrovo dílo, které vyjde ve výlučném nakladatelství J. Pilcha do španělštiny a zajistí distribuci ve španělsky mluvících zemích.

Čistý zisk bude dělen následovně:

50 procent - Mistr

40 procent - Banana, S.A.

9 procent - nakladatelství J. Pilcha s chotí

0,6 procenta - SFK Ostrava

0,4 procenta - SF klub Opava

2/ Banana, S.A. uhradí rodinám Mistra, Pilchovým a zástupcům obou klubů cestu kolem světa.

Poznámka:

Tento bod měl několik podbodů uváděných pouze ve španělské verzi, což Lionelovi poradil protřelý tlumočník. Např. na ostrovech Havaj, Tahiti aj. bude dámská část výpravy odvedena na prohlídku divukrásných jeskyní s odborným geologickým výkladem, zatímco pánská část shlédne folklórní vystoupení místních tanečnic a setrvá s nimi v rozhovo-

ru o Mistrově díle. Testy na SIDA předem /SIDA - ve španělsky mluvících zemích totéž co AIDS/.

3/ Banana S.A. bude výlučným sponzorem

čtyř Parconů v každém desetiletí, střídavě v Opavě a Ostravě. Vždy zajistí účast předních světových autorů SF.

4/ Tlumočník Sobotík se stane výlučným překladatelem při služebních cestách Mistra do španělsky mluvících zemí.

Poznámka:

Nadiktoval to Lionelovi využívané momentu, kdy Mistr odešel, kam i Mistr musí. Ostatně nezbytné základy španělštiny Mistr zvládl díky besadám v dámských klubech, nejčastěji v Acapulcu, kde účast tlumočníka nebyla ani nutná.

Další průběh příběhu noci v bo-

dech

23.05

Odvedena k odpočinku Mistrova manželka.

01.06

Odnesena k odpočinku Mistrova dcera.

1.30

Don Lionel učí doňu Lenku tklivé písni Cucurucucu. Po několika pokusech se omezili jen na refrén.

2.43

Pobledlým Lionelem odzátkována zdánlivě poslední banana.

3.01

Tlumočník nezabránil doně Lence zalít bananou orchideje, ale za mdlé podpory jejího manžela uhájil krmítka papoušků skřehotavých.

3.15 - 3.17

Usnul don Lionel. Usnul tlumočník.

3.20

Mistr objevil ve spíži láhev rumu.

4.41

Manželé Pilchovi ulehli na zem držíce se za ruce. "A tak se tě budu držet během celé cesty kolem světa," řekla rozhodně Lenka, což

Mistr svému nakladateli později občas s úsměvem připomněl.

Poznámka:

Na ostrově Tonga tapa totiž přelstila doña Lenka průvodce po divukrásných jeskyních a vyběhla z nich ještě před odborným výkladem. Narychlo zmobilizovaná elitní garda panovníka se jí postavila do cesty až těsně před příslušnými bungalovy. Osmahlí mladíci, oděni pouze šťapcem, zakrývající hmbaté místo, napřáhli proti ní svá dlouhá kopí, ale statečná doña neváhala ani na okamžik. Razantním kopem do nejbližšího šťapce rozrazila kruh. Proběhla postupně takřka všemi bungalovy, narušující tu předběžnou diskusi, tu dílo samotné.

"Jde-li o naše práva," řekla o půl roku později na světovém kongresu feministek v Praze předsedkyně C. Biedermannová při předávání nejvyššího vyznamenání hrdince, "nelze brát ohledy ani na slabiny mužů, na nichž nám někdy trochu záleží."

4.45

Mistr rozrazil okna, čímž zachránil papoušky skřehotavé od udušení kouřem. Za děkovného cvrdlíkání počal psát nový román "Elixír druhého života", k čemuž si předeem schoval pod gauč jednu bananu.

Poznámka:

Bystří kritické později dospěli k názoru, že z celého Mistrova díla je jedině tento román lehounce nasládly. Neopomněli přitom však zdůraznit, že přivedl k četbě SF milióny příslušnic něžného pohlaví.

Don Lionel se léčil z manažersky náročného večírku jen dva dny, ale pak vyvinul aktivitu netušenou. Zakoupil opuštěné sílo ve Lhotě ve Slezsku /nyní Ferner City/, což byl strategický geniální tah. Považte, že z hlediska geografického se toto místo nacházelo přesně mezi oběma klu-

by, za druhé zde bylo letiště v Dolním Benešově /zakoupeno o měsíc později, nyn. Aeropuerto Central de don Lionel/ a konečně řeka, jejíž vody se pro výrobu elixíru tehdy zdály dostatečné.

Další události ve zlomových bodech:

1.1.2000 - 14.00 zpráva

Vrčí kamery a Mistr naposled slavnostně mísí bananu, fernet a citrón. Za frenetického potlesku upíjí a spouští výrobní linku na ferner. Jeho slova: "Teď už mohu pít přímo z hrdla" vévodí titulnímu listu Černooranžového práva.

17.4.2000

Prodej elixíru "Ferner" překonal fernet i bananu dohromady.

20.10.2000

Referendum ve Lhotě ve Slezsku. 97 % občanů se vyslovalo pro přejmenování vesnice na Ferner, čímž vylepšilo pozice dona Lionela v soudním sporu v Haagu. Každý volič, ať demokraticky hlasoval pro nebo proti, obdržel za účast kartón ferneru.

13.12.2000

Mistr pokládá základní kámen k výrobní hale II.

6.2.2001

V Latinské Americe prodán stomi-lióntý výtisk díla Mistrova. Lionelův tchán /zprvu považoval investice v ČR za vyhozené peníze a slitoval se, až když horké slzy Carmen zkapaly caballerský knír/, předává Lionelovi řízení společnosti se slovy: "Když jsem souběžně s bananou chtěl vyrábět projímací prostředek, ale literatura... asi jsem už opravdu stár." Banana, S.A. přejmenována na FERNER, LC /Lionel y Carmen/.

31.3.2002

Zakoupena Galena Komárov /hala III/ a převedena na ferner.

2.6.2002

Firma Fernet definitivně prohrává spor s Ferner, LC a drží se nad vodou jen díky podpoře Springerova tisku. Na londýnské burze se

směňuje koruna k libře 1:1.

13.12.2002

Mistr pokládá základní kameny k halám IV a V /další základní kameny v okolí Ferneru neuvádíme/.

1.1.2004

Ferner prohlášen městem. Připojují se Háj, Jilešovice, Dolní Benešov i Suché Lazce aj. Pobočka Ferneru u Katovic. Kurs zlotého 1:2, zatím ve prospěch marky.

Léto 2004

Protesty ochránců přírody proti tomu, že Rio Ferner se za městem mění v potůček. Hlučín, Děhylov, Kravaře a Štítina připojeny k Ferneru.

1.10.2004

Mistr slavnostně otevírá Světovou univerzitu ve Ferneru. Přímý přenos české, polské a kolumbijské televize. V "Estadiu de los torros" v Bogotě statisícové davy křičí střídavě "Sí", "Olé" a "Bravo" při pohledu na Mistra na obrovské obrazovce. Po jeho závěrečných slovech "Viva SF y ferner nuestro!", která usilovně týden trénoval, propuká davové šílenství. Doña Carmen mává černooranžovým kapesníčkem, don Lionel kloboukem, ferner teče zdarma, bubny, kytary, trumpety a xylofony mariachez v extázi, majorátky špulí přednosti... K večeru slavnostně skolí toreadoři deset černooranžově natřených býků. Následovně je podepsána smlouva mez ČR, Polskem a Kolumbií o přátelství, neútočení a výstavbě nového spádového letiště na Libavé pro obří vzducholodě s banánovým a citrónovým extraktem.

2.7.2005

Na Veleparconu v Opavě odhadnuto, že k dnešnímu dni vyšlo va světě cca 3,257,432.824 výtisků děl Mistra. SF klub sponzoruje OKR, Třinecké železářny a ŽD Bohumín, SF Hepterida Opava knihovny v ČR a výstavbu průplavu Odra-Dunaj.

1.9.2005

Mistr odlétá pancéřovým vrtulníkem na Oravu, kde provádí slavnostní výkop vodovodu Orava-Ferner. Politické důsledky stavby nikdo neodhadl.

Zima 2006

Celosvětový průzkum firmy IPQS jednoznačně prokázal, že délka seminárních a diplomových prací, odborných článků, patentů, norem, úředních zápisů aj. je přímo úměrná množství ferneru autorem vypitého.

1.6.2006

Lionel kupuje zbankrotovanou firmu Fernet a nakladatel Pilch Springerovy tiskárny.

1 marka = 0,39 zlotého a 0,013 Kč.

10.6.2006

Vyhlášena samostatná Tatranská republika, která zahrnuje Oravu, Liptov a Spiš. Podle zahraničních komentátorů jsou důvodem zisky za dodávky vody z Váhu a Oravy do Ferneru, o které se tyto regiony nechtějí dělit s ostatními v SR. O dva dny později se k Tatranské republice připojuje i část Trenčínska včetně obce Mečiarovo.

6.1.2007

Sročení davu před Mistrovým SF hradem vystavěným poblíž hvězdárny v Porubě a sročení tramvají na blízkých točnách. Mistr vyslyšel přání občanů a s přeplněnými tramvajemi za zády jede na ostravskou radnici, kde požaduje připojení Poruby k Ferneru. Po dvou dnech občanské neposlušnosti, projevující se množstvím zkonsumovaného ferneru, je přání občanů vyslyšeno. Téhož dne se k Ferneru připojují Komárov, Malé Hoštice a dokonce i Vlaštovičky.

20.10.2008

Tatranská republika se spojuje s ČR. Občanská neposlušnost v Košicích, Nitře a Malackách.

Poznámka:

O čest být hlavním městem Tatranské republiky svedly předtím litý

boj Žilina, Ružomberok a Poprad. Zvítězila však mezinárodně známá Čadca.

30.10.2008

Nová vláda ve zbylém Slovensku se připojuje k jednání. Federace obnovena k 17.11.2008. Marné protesty Maďarů proti výstavbě velkovodovodu Gabčíkovo-Ferner.

30.6. - 7.7.2007

Veleparcon ve Ferneru, který od 1.7.2009 připojením Ostravy, Opavy atd. sahá od Bohumína až k Hradci nad Moravicí. Mistr a Raku Rak vydávají společné prohlášení o konfederaci ČSFR a Polska, které scifisté přijímají jednomyslně.

1.1.2010

Polsko a ČSFR spojeny do Středoevropské konfederace.

Hlavní město v jejich geografickém středu, tedy ve Ferneru.

23.2.2010

V Bogotě umírá nejbohatší muž světa Ilustrísimo señor Lionel Hernandez Cartaya. Oficiálně z přepracování, neoficiálně proto, že celý svůj život plně zasvětil ferneru. U smrtelné postele si ubohá doña Carmen představuje pohřeb, na který celá Bogota, Kolumbie...Hned po posledním vzdechu zavolá papežovi a bude tvrdá. Chce-li mít Svatý otec nové baziliky ve Ferneru, Bogotě a Acapulcu, nechť se laskavě postaví osobně. Ponese jednu ze čtyř černooranžových stuh...dám ho spolu s Mistrem doprostřed. Po stranách půjdou prezidenti...náš

napravo a Raku Rak ze Středoevropské konfederace nalevo. Zanimi ponese Lionelova vyznamenaní viceprezidenti... náš a jakže se jmenuje ten checo... Pablo Stanco nebo tak nějak, prostě ten stejně užvaněný jako Raku Rak.

Tisíce plaček bude třeba objednat až z Číny, dáme jim ušít decentní sukénky ke kotníčkům a la banánový lusk...A co já? Nejspíš klobouček z banánových ratolestí v barvě černooranžové, jak jinak. Budiž... poněkud tmavší než obvykle. A vzadu na kostýmku ragláněk přetnutý cinturónkem... jednoduchým, to je to pravé ořečové. Jednoduchý cinturóněk, aby si papež nemyslel...

Don Lionel zatím dává poslední ponaučení třem synům, stojícím před ním jako ti Svatoplukovi:

"Proč zkráchoval sultán z Bruneie, hijitos míos, a všichni arabští šejci, caramba? Protože zavčas nepochopili, že hnacím prvkem světové ekonomiky už nemůže být jen jeden artikl, třeba nafta. Musí to být nejméně dva harmonické prvky! Spojené nádoby! Na jedné straně vysoce tvůrčí činnost člověka, na kterou počítače nestačí... A druhou stranu spojené nádoby pak vytváří to, co tvůrčí činnost člověka neoddělitelně podmiňuje... My s Mistrem jsme tomu sice oficiálně říkali elixír," usmál se naposled Lionel, "ale v podstatě je to správně volený chlast, caramba!"

KYKLOP

Martin Koutný

Byl už hodně starý, byl starý i v rámci svého druhu, jehož čas plynul znatelně pomaleji než lidský. Okrajové plošky jeho jediného složeného oka už byly téměř slepé, barvy dokonce vnímal již jen asi dvěma - třemi zcela uprostřed. Kdysi mohutné svaly ochably a celý se jaksi seschl. Nebyl dnes vyšší než někteří nejvyšší z lidí.

Nebylo tím vinno jen stáří. Své udělaly i léta skrývání se, roky živoření o lesních plodech a nedopečeném mase drobných zvířat /oheň nechal hořet jen krátce, než si ho někdo stačil všimnout!)

A přeci býval kdysi zdravý, silný a mocný... Nikdy po moci vědomě netoužil, ale dnes si zpětně přiznával, jak dobře mu dělá pocit převahy. Až pozdě na to přišel - když už mu zbyla jen bezmoc, útek - a strach.

Na Zemi přišel až ve třetí vlně okupace. To už armáda odvedla svou krvavou práci a vyvezla ze seznamu druhů Hrdiny. To už odvedly svou práci i stavební čety a vybudovaly nejprve kasárna, pak vědecká a hospodářská střediska, domy pro jejich obyvatele a nakonec i luxusní vybavení.

V té době už byl celkem uzávaným kosmobiologem - specialistou na inteligentní druhy. Přesto byl natolik zpracován propagandou, že ještě dost dlouho věřil tomu, že pozemšťané páchnou a že se dosud dopouštějí krvavých náboženských rituálů. Nakonec řada jeho kolegů a přátel tomu věřila ještě po letech pobytu na Zemi. Platil mezi nimi za výstředníka, když si najal za

sluhu, uklízečku, kuchaře pozemšťany. Jeho záliba v pozemských jídlech byla dokonce jeden čas terčem štiplavých poznámek.

Co by říkali, kdyby viděli jeho dnešní krmí! Asi by byli vděční, kdyby se s nimi podělil. Jenže jim to už bylo jedno. Většina jejich namyšlených hlav s jedním okem, velikými nosními otvory, mohutnými ušima a zejícím ústním otvorem, vyzbrojeným masivními zuby, skončila na náměstích a návších nabodená na kůly. A těla těch, kteří unikli tomuto ponižujícímu ortelu, nejspíše tlejí v nejroznějších jeskyních, brlozích či byla roztažána mrchožrouty.

Jak mu jen pomohlo, že byl navyklý na pozemskou stravu, že alespoň rámcově znal reálné pozemské poměry! Mnohokrát mu to zachránilo život. Už se zdálo, že se doživoří relativně pokojné smrti.

Jedle leť tu, ženská! ten pozemšťan a nejspíše ho spatřil.

Důkladně se umyl ledovou vodou z potoka, aby zůstal bdělý. Chtělo se mu spát. Poslední dobou spával dvanáct, patnáct hodin denně, stával už jen tehdy, když ho hlad donutil shánět si něco k jídlu. Tyto byly časy, kdy vstával před pátou a usínal až kolem půlnoci. Život je krátký a je nutné tolik toho stihnout, říkával.

Ted' se mohlo stát, že bude muset být nepřetržitě bdělý i několik dní a nocí, jinak by mohl být jeho život skutečně již velmi krátký. Lépe by udělal, kdyby vzal co nejrychleji do zaječích, ale z toho měl téměř stejný

strach, jako u Pozemšťanů. Nedovedl si představit, že by strávil těžko odhadnutelný počet dní na útěku bez nejménší jistoty. Byl již příliš starý a vybral si tedy pohodlné nebezpečí.

Trpce se úsměl tomu, že nazval své primitivní obydlí pohodlným. V dobách, kdy ještě nebyl štvancem, ale významným vědeckým pracovníkem, uměl využívat pohodlí a civilizačních vymožeností. Pozemšťané za jejich civilizací si ce pokulhávali a nedostižnou vzdáleností, snad o celá staletí, v jednom se ale od nich dalo mnohemu přiučít: v tom, jak si z pohodlnit a zpříjemnit život. Sauna, solární lázně, bahenní koupele... Čím více stoupal po služebním a společenském žebříčku, tím oblíbenější stávalo těchto drobných radostí života. Dávaly mu pohodu, v níž se jen líhly ideje a teze, z nichž vyrůstaly skvělé vědecké výsledky a s nimi společenský postup, a ten umožňoval stále náročnější světla poznatky... Jak krutě musel být tento zdánlivě uzavřený řetězec rozetnut!

V té době již samozřejmě věděl, že Pozemšťané nepáchnou a nepojídají mozky svých nepřátel. Dokonce k nim ani necítil odpor či pohrdání, tím méně pak nepřátelství, naopak, měl je svým způsobem rád. Připadali mu občas jako děti se svou zalepenou a špatně skrývanou nenávistí na straně jedné a s úlisností a bezpáteřností na straně druhé. Chápal, že jeho rod nebude Pozemšťany nikdy zbožňován, přestože v tomto područí žili nesrovnatelně lépe, než předtím ve své svobodě. Racionální zásahy do klimatu, nové zdroje energie a potravy, rozsáhlé oždravovací programy... Samozřejmě, že to dělali především pro sebe, ale Pozemšťanům nijak nebránili v přístupu k těmto vymoženostem. A případy týrání nebo dokonce zabíjení pozem-

ských sluhů byly velmi řídké a většinou se setkali se značným morálním odsouzením.

A přece jim na tom něco vadilo
A přece ho teď chtěli zabít.

V poslední době často vzpomínal na Gonzalese. Především proto, že pro něho kdysi znamenal naprostý průlom du chápání Pozemšťanů.

Jakožto schopný vědecký pracovník byl Gonzales zařazen jako velitel skupiny Pozemšťanů v jeho laboratořích. Brzy se ukázalo, že slepé kuře polovojenké byrokracie tentokrát našlo mrno. Gonzales byl natolik talentovaný, že v krátké době usilovným studiem překlenul téměř propastný rozdíl ve vědeckém poznání a stal se mu důstojným partnerem a spoluprávníkem. Hnal ho prý k tomu "nezřízená touha po vědění", jak sám tvrdil. Z jejich spolupráce vzešlo několik velmi ceněných poznatků.

I v soukromí měli něco společného. Oba byli zapřísáhlí staří mládenci, oba byli navyklí na určitý stupeň pohodlí, oba kašleli na rasové předsudky, vědomi si nadřazenosti svého vědeckého poznání.

To Gonzales ho vysvětlil do mnohých peripetií života Pozemšťanů před jejich příchodem. Lapidárně a přehledně to provedl po pozemských dějinách, filosofii, náboženství... Náboženství bylo vlastně to jediné, v čem si nemohli porozumět. Gonzales se označoval za "hluboce věřícího". Jemu samotnému byla dost nepochopitelná ta zmatená směs pověr a bájí o konci, kdy vládnouesmírem. Nakonec - praktická zkušenost mu říkala, že jedinými a pravými vládci vesmíru jsou oni.

Gonzales mu také vysvětlil, proč jim Pozemšťané říkají "Kyklopové". Ta prastará báje o hloupém obru s jedním okem uprostřed čela se mu velmi líbi-

la. Zkazil však Gonzalesovi radost, když mu rozvrátil teorii, že Kyklop byl jejich průzkumník či zbloudilý astronaut. V době, kdy se příběh měl odehrát, ještě na Zemi žádné průzkumníky nevysílali - tím spíše ne takhle přihlouplé.

Někdy ho napadlo, co se vlastně s Gonzalesem stalo. Snažil se uvěřit, že se mu nějak vyhnul osud většiny skutečných i domnělých "kolaborantů". Sázel na to, že Gonzales nikdy nikomu neublížil. V skrytu duše však věděl, že to asi jen těžko bylo možné. Nezávist byla tehdy veliká a sotva umožňovala vidět tak jemné nuance, jako je spolupráce s policií nebo s vědeckým ústavem.

Ze zamyšlení ho vytrhl šramot u vchodu do jeskyně. V mžiku byl na nohou a sahál po zbraní, ale to jenom mohutné parohaté zvíře zvědavě hledělo na podivného obyvatele jeskyně. Teprve, když bylo pryč, vzpomněl si, že se jmenuje jelen.

Mělo by mě to vyučit, napadlo ho. Takováhle ztráta koncentrace mi může být osudná. Příště to mohou být skutečně Pozemšťané.

Když se přerušilo spojení s rodnou planetou, dost dlouho to považovali za nedopatření, za důsledek poruchy nebo vnějšího poškození přenosové družice. Teprve když přistály rakety s "trosečníky", uvěřili neuvěřitelnému.

Co přesně se stalo, to se nedozvěděli nikdy. Střídně řečeno, vědecky, politické, ekonomické a ekologické problémy, které se na jejich planetě už dlouhou dobu kumulovaly, se nečekaně protly v jakémsi uzlovém bodě a vyvolaly katastrofu nedozírného rozsahu. Nelze se divit, že skomírající civilizace zcela ztratila zájem o několik tisíc svých vyslanců v nedosažitelně vzdáleném vesmíru.

Ted' teprve si uvědomili, že

jejich hlavní převaha nad Pozemšťany neležela v jejich inteligenci, technice ani v historii jejich kultury. Byla to především převaha mohutně vyzbrojené kosmické armády za zády.

Samozřejmě, že svou osiřelost před Pozemšťany dlouho neutajili. Ti reagovali nejprve jen projevy vzdoru a neposlušnosti, občas zmizel nebo byl zavražděn některý prominentní konfident... Teprve postupně si začali troufat i na ně, na Kyklopy.

V té době se snad ještě dalo něco dělat. On sám patřil k těm, kteří se pokoušeli organizovat parlamentní jednání s Pozemšťany. Z počátku doufali, že se jim podaří získat alespoň příměří, že během času dojde alepoň k integraci do pozemského života nebo že jim bude vymezeno na Zemi nějaké izolované území. Tehdy ještě měli prostředky na to, aby si na Sahaře či Antarktidě vybudovali přijatelné životní podmínky.

Jenže dost bylo těch, kteří měli poněkud jiný názor. Přitvrdili zacházení s podřízenými Pozemšťany a logicky tím vyvolali jejich ještě agresivnější reakce.

Násilí plodilo další násilí. Přesto situace stále ještě nebyla bezvýchodná. Takovu se stala teprve ve chvíli, kdy se skupina halasných fanatiků rozhodla k akci, která měla Pozemšťany zastrašit, ale zcela pochopitelně vyhnala jejich zuřivost přes hranici, zpoza které již není návratu.

Týden po šílené noci, v níž se Kyjev, Washington a Cape Town obrátily v radioaktivní popel, padla první pevnost Kyklopů. Odhodlaně a neúprosně, nehledě na obrovské ztráty na životech, vyvraceli pak Pozemšťané jednu za druhou. Za dva roky už zůstali jen takoví štvanci jako byl on. Hony na ně se staly oblíbenou zábavou Pozemšťanů, tak jako kdysi štvance na jeleny. Rozdíl byl

jen v tom, že se nevybíraly k odstřelu jen nemocné a přestárlé kusy.

Odněkud z údolí zněl štěkot psů a rámus terénních vozů. Vydrápal se na svou pozorovatelnou a snažil se rozeznat, co se tam děje.

Barvný hlouček právě vysedal z vozu. I jeho slábnoucí zrak mu stačil prozradit, že to, co vykládají z aut, jsou zbraně.

Přitiskl se k zemi a chvíli se

ani nepohnul. Strach ho zcela ochromil. Jak marné si bylo nalhávat, že ten Pozemšťan tehdy... Měl ho asi zabít. Měl ho zabít a neudělal to. Nedokázal zabít, a proto teď zabíjí jeho.

Když znovu vzhledl, první z lovců už odvázáli psy. Zvedl se a začal kulhavě utíkat vzhůru strání, poháněn děsem blížící se smrti. Psi zachytili jeho pach a začali zběsile štěkat. Štvanice započala.

ZPRÁVA HLÁSÍ - RELATIVNÍ KLID

Jakub Šefčík

Vyhlédl opatrně zpoza rohu, obezřetně se rozhlédl a okamžitě se stáhl zpátky. Ve stínu protějších domů se plížil tmavý stín, který se zastavil v místě, kde ústila černá ulička. Pomalu se přikradl a nahlédl, když vtom se ozvaly dva výstřely. Jeden z uličky rozstřelil neznámému hlavu, druhý pak, z domu nalevo od Grusse, se zaryl do mužova boku. Ten rozhodil ruce a padl na zem.

Gruss se pomalu položil do smrdutého bláta a odpadků. Smutně se usmál - ranní směna bude mít zase práci. Chvíli ležel, poslouchal a čekal až se vše uklidní. Když si myslel, že Lovci ubrali na pozornosti, nadzvedl se a znovu vykoukl. Ulice byla klidná, jen v dáli svítila osamělá lampa blikající na kontejner po okraj naplněný odpadky, které vy-
padávaly ven na cestu. Otočil

hlavu a uviděl stejný neutěšený obrázek.

"Poměrně klidná noc," napadlo ho.

Chtěl na druhou stranu ulice k tělu mrtvého muže, ale na tomto místě by to znamenalo smrt. Zvedl se a schýlený přeběhl cestu. Těžce se sesunul k zemi a díval se do uličky s mrtvolou.

Doprava ani dozadu nemohl, vpředu se skrýval ostřelovač, musel nalevo. Tušil, že na kterémkoliv místě ulice se může skrývat další ostřelovač, připravený dosáhnout svého úkolu. Rychle se postavil, ale okamžitě skočil zpátky, když nad jeho hlavou prosvištěla střela.

Potichu proklel svou neopatrnost. Lovec v protější uličce ho jistě zpozoroval a čekal na novou příležitost. Mírně se vysunul dopředu a zahrnul za roh. Ležel na

široké třídě, na jejímž asfaltu místy vyrážela zakrslá tráva. Vpředu se černal široký průjezd. Bezpečí. Rychle se rozběhl. V průjezdu skočil vlevo. Při dopadu na zem ucítil ránu do hlavy a bolest v boku. Po kamenech se rozlila krev.

Chvilí omráčeně ležel a vnímal bolest, která se rozlévala do celého těla. Po ruku se úmorně doplazil hlouběji do průjezdu, do hlubší tmy, kde vysílen omdlel.

S trhnutím se probudil a s hnusem odkopl černou krysu blížící se k jeho rozstřelenému boku. Pomalu se posadil, ale prudká závrať ho donutila znovu ulehnout. Opatrně si sáhl na bok a pozorně ohmatal okraje rány. Kulka ho naštěstí jen škrábala. Na temeni nahmatal krev a špínou slepené vlasy a pod nimi mělkou ránu.

Opatrně se postavil a přidržujíc se zdi vstoupil na dvorek za průjezdem. Vpravo od vchodu byly dveře, které pravděpodobně vedly vzhůru do poschodí. Proti průjezdu stála vrata, bezpečně zajištěná mohutným zámkem. Rozhlédl se po dvoře a nalezenou železnou tyčí zámek urazil. Vrata opatrně otevřel a okamžitě uskočil stranou.

Když se nic nestalo, vstoupil. Na stěnách garáže byly zavěšeny široké police, válela se tady veliká kupa sena. Napadlo ho, že by se zde mohl schovat než vyjde slunce a bude muset domů. Zavřel vrata a skočil do sena. Neuvítala ho však lahodná měkkost stébel, ale tvrdý náraz o kov. Bolestí se zkroutil a tiše zaklel. Rychle, nazloben, kupu rozházel a vyjekl překvapením. Před ním stálo krásné staré auto.

Potěšen se usmál. Za toto mohli majitele popravít. A kdyby ho Guss udal, mohl by si vysloužit svobodu. Hned to ale zavrhl. Auto bylo moc krásné a on se v něm chtěl projet. Věděl, že

jízdu nepřežije, ale smrt byla jeho nočním průvodcem. S požitkem hladil volant, čalouněné křeslo a vzpomínal na dobu před krizí a Příkazem, kdy auta běžně jezdila po silnicích. Jeho otec dokonce jedno měl a nechával Grusse, aby řídil.

Probudil se do reality a zamračil se na těžké mraky zakrývající oblohu. Podařilo se mu nastartovat, což znamenalo, že auto někdo spravuje a udržuje. Motor hučel, když vyjížděl z průjezdu. Odbočil vlevo a na plný plyn se rozjel. Vmáčkli se co nejvíce do křesla, takže mu vykukoval pouze vrcholek hlavy.

Několikrát se tichou ulicí roznesly ojedinělé výstřely, které prorážely strop a skla auta. Po každém zásahu se na Grusse sesypala sprška skla a úlomků plastů. Párkrát odbočil do jiných ulic, než znovu vyjel na některou z hlavních tříd. Nevěděl, kam jede a bylo mu to celkem jedno. Vnímal pouze opojný pocit rychlosti a jízdy.

Sem tam zahlédl tmavé skrčené stíny, které vystrkovaly své zvědavé hlavy v údivu nad nevídaným jevem, ale zase se rychle ztrácely ve spásné tmě. Čtvrť okolo se změnila. Domy byly mnohem větší, honosnější a lépe udržované. Jejich okna nebyla zatlučená dřevem jako u barabizen o pár bloků dál, ale zelenala se silovým polem.

Střelba do auta nabyla na razanci. Bylo s podivem, že Gruss ještě jede nebo dokonce žije. To však nemělo trvat dlouho. Tmu prořízlo světlo výbuchu, který rozdrtil přední sklo a odhodil auto na stranu. Ucítil prudký náraz a tlaková vlna ho vyhodila rozbitými dveřmi k nízkému dřevěnému plotu. Zahlédl, jak se auto náhle vzvedlo v obrovském výbuchu, hořící zbytky létaly vzduchem a padaly na zem. Vysíleně přelezl plot a u jeho paty ulehl. Tělo měl jako zmáčkuté

dvěma buchary, ve spáncích a břiše mu silně pulsovala krev.

Mezerami ve dřevě plotu pozoroval mihající se stíny vojáků. Obíhaly dohořívající vrak, prohledávaly jeho zbytky i nejbližší okolí. Auto narazilo na jeden z mnoha betonových kvádrů, zdánlivě bez řádu, naházených kolem velké budovy.

Palác! Obrovský krásný zámek, který nikdy neviděl a většina lidí ani v životě neuvidí. Zíral na bizarní tvary – girlandy kamenných růží vytesaných kolem oken, na obrovské kamenné anděly a svalnaté Herkuly. Vše bylo osvětleno mocnými reflektory, které zářily oranžově, fialově a žlutě.

Z krásného pohledu ho vytrhl dusot těžkých bot. Zuřivě vojáka proklel a rozběhl se proti směru kroků k temné budově, kterou viděl nedaleko. Vběhl do dlouhé neosvětlené chodby, která několikrát zabočovala a byla plná krámů naházených bez ladu a skladu na sebe. Najednou prudce narazil do něčeho tvrdého. Zatmělo se mu před očima a ustoupil o krok zpátky. Rukama ohmatával chodbu, která nesmyslně končila zdi. Za sebou slyšel stále se blížící hluk. Ozvaly se výstřely. Střely se zaryly do zdi jen pár decimetrů od něj. Zmocňovalo se ho zoufalství zvířete chyceného do pasti. Rukama i nohama začal zuřivě kopat a bušit do zdi, jako by očekával, že se smluje a rozestoupí se. Rozdíral si ruce, oprýskaná omítka se mísila s krví.

V zuřivosti si nevšiml, že kopl do kamene, který se odsunul a uvolnil zámek dveří. Vyčerpaně se opřel o zeď a s hrůzou hleděl do ohybu chodby, kde se vynořil první voják. Uvolněné dveře se pod Grussovou vahou otevřely a on padal ze schodů do černé chodby. To už neslyšel, že se dveře za ním znovu uzavřely, vojákům před

nosem. Chvilí otřeseně ležel, pak se postavil a pokoušel se zorientovat. Spíše vytušil než poznal, že stojí v chodbě, která se táhne daleko do hloubky. Rozpřáhl ruce a vydal se na cestu.

Stěny chodby byly suché a nevedly z nich žádné odbočky. Místy otvory ve stropě prosvítalo světlo. Když se, však snažil prohlédnout otvory, neviděl téměř nic pro velký nános špíny. Chodba se různě klikatila, zvedala se a klesala.

Najednou ucítil odporný zápach rozkládajícího se masa a za chvíli jeho noha narazila do něčeho měkkého. Polekaně odskočil. Ve slabém světle uviděl mrtvolu zkrouceně sedící u stěny. Mohla to být mladá žena asi třicet let stará, její hlavu zahavovala velká díra. Na hrudi jí zářilo velké Z. Nemohla být dlouho mrtvá, na nejvýš tři dny. Její zmračené tělo značilo, že i tady v podzemí chodí Lovci.

Gruss, který sám patřil mezi Zvěř a byl každou noc vyháněn do ulic, je nenáviděl. Mrtvolu opatrně přiskočil a pokračoval dál. Chodba teď stále stoupala, vzduch se oteploval a byl i svěžejší. Najednou uslyšel tlumenou mluvu a kroky. Zastavil se a poslouchal. Byly to nejvýš tři hlasy a přicházely z prostoru, který tušil nad sebou. Strop tady nahrazoval kovový plát s vyvrtanými otvory.

Vsunul prsty do otvoru a nohama začal šplhat po zdi až se přitáhl k železu. Uviděl kus místnosti sloužící zřejmě jako spíž. Dva kuchaři oblečení do zelených úborů s velkým L na hrudi vzali velké podnosy s jídlem a vyšli z místnosti.

Gruss se spustil na zem a pak se ze všech sil vzepřel a mírně nadzvedl poklop. Párkrát tento postup opakoval, až kovová deska ležela odsunutá stranou.

Gruss se vtáhl dovnitř. Na há-

cích visely kusy masa, police byly zavaleny množstvím ovoce a zeleniny. Opatrně otevřel dveře a rozhlédl se. Na obě strany se táhla osvětlená chodba. Vyšel z místnosti a dveře za sebou zavřel.

Z jedné strany najednou uslyšel kroky, a proto se rozběhl opačným směrem. Míjel pravidelně rozmístěné dveře, ale když se několik pokoušel otevřít, všechny byly zamčené.

Na konci chodby dorazil ke schodům, které vedly pouze nahoru. Bez zaváhání po nich vyběhl do dalšího patra, které vypadalo úplně stejně jako předešlé. Stoupal stále výš. Patra se pomalu měnila. Byla více osvětlena a po chodbách se pohybovali androidi. Najednou se prudce zastavil. Přímo proti němu stál člověk ve vysokých černých holínkách a v košili se zářícím písmenem L. Gruss, který celý život prožil ve strachu z Lovců, polekaně vykřikl, otočil se a seběhl do nižšího patra. Lovec se hlasitě rozeřval. Z místnosti se okamžitě vynořili další vojáci a rozběhli se za Grusem. Ten zatím namátkou otevřel jedny dveře a vběhl dovnitř.

Místnost byla stroze zařízena a sloužila jako kancelář. Za obrovským stolem seděl tlustý mužík s červenými tvářemi. Při Grussově příchodu se rozhořčeně postavil a chtěl vykřiknout nadávku, ale pouze vykulil oči na velké Z na psancově hrudi.

Gruss mu nevěnoval pozornost a rozběhl se ke dveřím za úředníkovými zády. Ocítl se zase v chodbě spoře osvětlené úzkými okny. Proběhl několik prázdných místností. Náhle se prudce zastavil.

Před ním stál podivný stroj. Byl asi metr vysoký a leskl se chromem. Z přední desky

vyčuhovala nepravidelně zakřivená tyč. Stroj nehybně stál. Mezi ním a zdí byla asi půlmetrová mezera. Gruss opatrně vykročil, ale vzápětí ucítil prudký výbuch bolesti, která se šířila z mozku snad do každého nervu. Upadl a bolestivě udeřil hlavou o zem.

Mozkem mu prolétly vlny. Cítil, jak se něco snaží proniknout do jeho mysli. Podvědomě se bránil. Zbytečně. Cizí síla si ho lehce podmanila. Věděl, že se mu něco přehrabuje v nejcitlivějších částech paměti, bere si z nich vědomosti a ukládá tam nové. Sny nad ním zvítězily.

Probudil se v malé místnosti. Nějakou dobu pozoroval bílý strop nad sebou, pak vstal. S odporem pohlédl na svoje oblečení. Rychle si svlékl košili a odhodil ji. Všiml si, že na policích kolem zdi jsou naskládány nové košile. Do jedné se oblékl, cítil se spokojeně. Na hrudi zářilo velké L.

Speciální pilkou přeřízl zvláštní náramek a nasadil si Lovecký. Na náramku byl malý displej a ladicí knoflík. Chvilí jím točil. Díval se na míjející plány budov a čtvrtí města. Viděl zlaté a červené body. Někdy červená zablikala a zmizela, nikdy naopak. Konečně našel dům, ve kterém se nacházel.

Ze zdi vzal lehkou ostřelovačku s infračerveným zaměřováním a otevřel okno. S požikem nasál do plic chladný vzduch. Našel plán ulice pod sebou a připevnil stojan pušky k oknu. Na displeji uviděl červenou tečku. Pohyboval puškou tak, aby červená se žlutou splynuly. Podíval se do zaměřovače.

Uviděl krásnou ženu, na její hrudi zářilo velké Z. Zmáčkł spoušť.

Byla to skvělá puška. Šťastně se usmál.

OBSAH

Něco o autorech	1
M.Sobotík: Spojené nádoby	2
M.Koutný: Kyklop	8
J.Šefčík: Zpráva hlásí - relativní klid	11

LABYRINT - Zpravodaj Klubu literární fantastiky HEPTERIDA při OKPB v Opavě
Redakční rada - ing. P.Stanke, Dr. M.Sobotík, H.Pěchulová
Listopad 1993

